

הלוי תובע ציורים מכונסי רובינסון

בימים אלה יחל בית-הדין להגיש תביעה של מאיר הלוי, לשעבר

תובע הלוי
רכישה —

בעל חברת-הספנות שהתמוטטה, "סומר" פיו. התביעה היא נגד כונסי-הנכסים של מישפחת ויליאם רובינסון המנוח, והיא נועדה לחייב את הכונסים להחזיר להלוי 11 ציורים יקרים שהלוי ירשם תמורתם כ-800 אלף פרנקים שווייציים. שווי הציורים כיום הוא לפחות מיליון ש"ח.

בפברואר 1968, אחרי התמוטטות "סומר" מרפיו, היה הלוי זקוק לכסף. נחתם הסכם בינו לבין רובינסון, שלפיו מכר הלוי לרובינסון את הציורים תמורת 473 אלף פרנקים שווייציים. להלוי שמורה הזכות במשך שמונה חודשים לקנות חזרה את הציורים במחיר ששילם, בתוספת ריבית של 7% לשנה וכן תוספת סך של 65 אלף פרנקים. אם לא יממש את האופציה, כך קובע ההסכם, יהפכו הציורים רכושו הבלעדי של רובינסון.

בנקאי שוהם
— או הלואה

אחרי מותו של רובינסון הגיש הלוי את התביעה, בטענה כי רובינסון הבטיח לו בעל-פה, בכל פעם, את הארכת ה-אופציה. לחיזוק דבריו צירף תצהיר של מנכ"ל "בנק כללי", דוד שוהם, המ-אשר כי לבקשת הלוי פנה בשנת 1975 אל רובינסון וביקש את מימוש האופציה, מאחר שמצבו הכלכלי של הלוי שופר-ליקברי שוהם ענה רובינסון כי הוא שמח על השיפור, והוא מציע כי הלוי יתקשר אליו לז'נבה. התצהיר אומר, משום-מה, כי הכסף שקיבל הלוי היה הלואה, בעוד ההסכם קבע כי היתה זו מכירה, לא הלואה.

מאחרי התביעה מסתתרת פרשה מסוי-בכת ביותר. עורך-הדין של מאיר הלוי, מקס מוזר, שהגיש את התביעה, היה חבר הנהלת הבנק של רובינסון שהת-מוטט, והפסיד 1.5 מיליון פרנקים בהת-קוזו של רובינסון של מוזר. התמונת הן, כיום, רכושה היחיד של אלמנתו של ויליאם רובינסון.

הבורסה

מה קרה

ב"עץ-לבד"?

זה יותר משנה לא היה מה לדווח על מניה זו, שירדה בגלל מילחמת יום-הכי-פורים מרמה של 17 דולר המניה ל-2 דולר המניה. לפתע, בעשרה הימים האחרונים, עלו שערי המניה ל-3 דולר, אחרי שגורם אלמוני קנה יותר מ-60 אלף מניות בבורסה של ניו-יורק, והוא ממי-שיך לקנות כל העת. אותו גורם יוכל לשים יד על כ-300 אלף מניות בבורסה הניו-יורקית, מתוך מעל 1.5 מיליון מני-יות שהונפקו על-ידי החברה בשעתו. מדוע התעורר עניין מיוחד במניות החברה? נראה כי ההסבר נמצא בחברה-בת של "עץ-לבד", תעשיית לייזר, שפיתחו מכשיר לניתוחי עצבים ומוח, שזכה בחודשים האחרונים בפרי-סום כלל-עולמי בעיקבות הצלחה מסח-רת בניתוחים בבריטניה ואיטליה. בימים אלה מסיימת החברה משא-ומתן מתקדם על חתימת חוזה עם חב-רה בריטית גדולה, שתיטול על עצמה את שיווק המכשירים בבריטניה, וכן עומד להסתיים משא-ומתן מקביל עם חברת אמריקאיות. מכשיר הלייזר האמור הוא יחיד במינו ואין לו מתחרים. עתה, מש-הביאה אותו החברה לשלב של ייצור תעשייתי, צפויה עליה בשערי המניות שלה. כיוון שחלק מן המניות מוחזק בידי ישראלים, כדאי שלא יתפתו לעלייה הא-חונה בשערים כדי למכור, וימתינו לעי-ליות נוספות.

פופס תובע מקופ"ח קניית

המלון בשארם

מנכ"ל החברה-לפיתוח-מיפעלית-ירות, שימחה פופס, הודיע להנהלת קופת-החולים כי אם לא תרכוש את המלון בשארם-אל-שייך, שאותו חכרה ממקמי, קבוצת אמנון ברנס, הוא ימסור את המלון לכונסי-הנכסים. מנכ"ל קופת-החולים לשעבר, אשר ידלון, חכר את המלון מקבוצת ברנס שה-קימה אותו, ומסרו מייד בחכירת-מישנה ל"סולל-בונה". קופת-החולים לא קיבלה, בשעתה, את אישורו של פופס לחכירה, כך שפופס יכול לבטלה בכל עת. אחרי שחכרה את המלון מקבוצת ברנס השקיעה בשיפוץ 770 אלף לירות. עתה היא משתמשת בדמי-החכירה של "סולל-בונה" כדי להחזיר את הוצאות השיפוץ. כיוון שמקימ המלון חייבים 2.8 מיליון לירות לחברה של פופס, הוא דרש מקופת-החולים כי תיקח על עצמה את המלון ואת החובות, או שהוא ימסור את המלון לכונסי-הנכסים ויגבה את דמי-החכירה מ"סולל-בונה" לעצמו.

לאן הולכות

ערביות המדינה?

הדיון-חשבון של החשב הכללי לסוף מארס 1976 מגלה, כי יתרת הערבויות של המדינה הגיעה לשורה ארוכה של מוסדות פרטיים ומפעלתיים. קופת-החולים לעובדים-לאומיים קיבלה 27.8 מיליון לירות; קופת-החולים הכללית — 3.8 מיליון לירות; האוניברסיטה העברית — 1.3 מיליון לירות; אוניבר-סיטת תל-אביב — 6 מיליון לירות; אוניברסיטת בר-אילן — 1.2 מיליון לירות; אוניברסיטת חיפה — 10 מיליון לירות; אוניברסיטת בן-גוריון — 16 מיליון לירות; אירגון-אמהות-עובדות — 2.5 מיליון לירות; מלון "הצפון" בקריית שמונה — 6.1 מיליון לירות; קרן הלוואות לסטודנטים — 28.6 מיליון לירות; קרן פרץ נפתלי — 93.5 מיליון לירות.

בוסתן יפיץ באמריקה

בעל הוצאת-ספרים, מרדכי בוסתן, מעתיק את פעילותו לארצות-הברית, שם יעסוק בהדפסת והפצת ספרים ישראליים. בוסתן מנהל עתה משא-ומתן עם מועד-מדים לניהול הוצאת-הספרים שלו ב-ארץ, והוא-עצמו יישב בניו-יורק ויתמסר לחברה החדשה שיקים.

כלל סגרה את

סי-בי-אל

קוצרן, "כלל" החליט לסגור את מיפ-על סי-בי-אל באשדוד, בגלל ירידת ההז-מנות ממישרד-הביטחון. מחזור העבודות ירד בשל כך מ-10.5 מיליון ל"י ל-5.5 מיליון. המיפעל היה שייך בשני-שלישיו ל"כלל" והיתר לשלושה מהנדסים שייסדו אותו. המיפעל התמחה ביציקות פיבר-גלס וייצר בין השאר בריכות-שחייה בי-תיות. שלושה המהנדסים מחפשים עתה גורם שישקיע יחד עימם שני מיליון לירות בפתיחת המיפעל מחדש, ללא "כלל".

ירקוני מכר מחצית

מלון "עציון"

ישעיהו ירקוני מכר את מחצית מלון "עציון" באילת, לאלי לב מ-באר-שבע. מחצית המלון נמכרה לפי הערכת שוויו המלא, ב-7.5 מיליון לירות. המלון הוקם על-ידי קבוצת ירקוני, עת ביצעו באילת עבודות גדולות. הקבוצה רוצה עתה למכור גם את המחצית ה-שנייה.

"גיברה" נפתח נחדש

הנהלת "סולל-בונה" פתחה מחדש את מיפעל "גיברה", שאותו סגרה לפני חוד-שים אחדים. המיפעל נפתח אולם אינו מייצר, והחברה רוצה להחזיקו לא-מופעל, תוך המשכת תשלום המשכורות, כדי להתחמק ממסך הבורר ההסתדרותי שפסק פיזיונים לעובדים בגלל סגירת ה-מיפעל.

כמנהל המיפעל נקבע יעקב מינץ, לשעבר מנהל-מסוק, החסר כל ניסיון ב-הפעלת המיפעל החדש.

המלון של תלמו

מואשם בהעלמת

הכנסות

מלון "נאות-מידבר" בבאר-שבע ומי-נהלו, זאב גוטמן, הואשם על-ידי פרקליטות מחוז באר-שבע בהעלמת הכי-נסות של שני מיליון לירות, וכן בהע-למת מס-קניה בשיעור של 380 אלף לירות.

אחד מבעלי-המניות של המלון הוא סמכ"ל מינהל-מקרקעי-ישראל, מליכה טלמון, האש המיועד על-ידי שר-החקלאות אהרון אולן לתפקיד מנהל המינהל. טלמון אירגן בשעתו, עם גוטמן, את הקבוצה של מפא"י בבאר-שבע שרכ-שה את המלון מכונסי-הנכסים. הקבוצה היא בעלת מלון נוסף בדרום הארץ, וכן שורה של חברות הניזונות מעבודות ל-לא-מיכרזים בהשפעה מיפלגתית.

מילחמת ביליון הדולר של רפפורט

דולר. רפפורט טען כי הסכום היה הש-קעה בבנק שהקים סטוהו, בשם "פסי-פיק בנק".

לפני שנתיים נעצר סטוהו, והמנהל החדש של "פטר מניה" סירב לפרוע לרפפורט את ההתחייבויות. רפפורט ה-חל בהליכים משפטיים, שבהם זכה עד כה. הוא תובע מאינדונזיה ביליון דולר, או החזר המיכליות ועוד 260 מיליון דולר. האינדונזים מסרבים לכל הצעות-הפשרה שלו. בינתיים הוגשו נגד רפפורט תביעות מצד מספנות שלהן הוא חייב תשלומים, אבל אין צורך לדאוג לו. הש-טרות שקיבל ממכרו כבר מזמן לבנק ה-שווייצ הענק יורביאס והוא, אישית, מחזיק בסכומי-כסף גדולים. באחד הבני-קים יש לו סכום מוזמן של 65 מיליון דולרים, על כל צרה.

איל-הספנות הישראלי-שווייצ ברוך רפפורט מנהל עתה מאבק נגד חברת-הנפט הלאומית של אינדונזיה, "פטר מניה", על סכום של יותר מבליון דולר. המאבק מתחולל בבתי-הדין-השופט של שלוש יבשות, וכל עוד לא יסתיים נתון מצבה הכלכלי של אינדונזיה בסכנה, שכן ה-בנקים הגדולים מסרבים לממן את המי-דינה לפני שיהיה ברור כמה תצטרך לשלם לרפפורט.

רפפורט היה רב-סרן צה"ל, עבר לש-ווייץ בשנות הששים, היה פעיל באספקת מזון ושירותים לאניות. הוא נכנס בי-ש-ראל לשותפויות עם השק"ם במיפעל ל-מזון מוקפא, והחל לפעול באינדונזיה ב-שנת 1966, כאשר הוקמה חברת-הנפט הלאומית, "פטר מניה", וכמנהלה נקבע נגדו אבנו סטוהו.

רפפורט רשם חברה גרמניה בשם "גרנאל מאריטיים אנטרפרייז", סיפק מיכליות לחברת הנפט. הוא וסטוהו הפכו גם שותפים בעסקים. הוא הקים בז'נבה בנק בשם "אינטר-מריטיים", וב-שנת 1967 נכנס סטוהו להנהלת הבנק. הוא חתם הסכמים על החכרת 15 מיכ-ליות ענק ל"פטר מניה", ולדיברי ה-אינדונזים עשה זאת תוך קנוניה שבאמ-י צעותה קיבלה החברה מחירי החכרה מופרזים ביותר. על סמך חוזים אלה הזמין את המיכליות במספנות גדולות והפך לבעליהן. בשנת 1974 החל פוקד מיתון את אינדונזיה, בעיקבות המיתון העולמי, וריווחי "פטר מניה" ירדו. ל-חברה לא היו האמצעים לשלם לרפפורט עבור 15 המיכליות הגדולות ושאר החו-זים עימו.

בינואר 1975 קיבל רפפורט מן החברה 1600 שטרות שנועדו לתשלום בניו-יורק, על הסכומים שהיו חייבים לו תמורת החוזים ארבע חודשים לאחר-מכן קיבל סטוהו מרפפורט הלוואת אישית ללא ריבית, ותשלומי-החזר של 2.5 מיליון

ביליונר רפפורט
עיסקי-נפט